

TIJA VILIJAMS

**SEDAM  
DANA  
U JUNU**

Preveo  
Marko Mladenović

**Laguna**

Naslov originala

Tia Williams

SEVEN DAYS IN JUNE

Copyright © 2021 by Tia Williams

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za K. K. i F. F., moje ljubavi.*

## Prolog

LETA GOSPODNJEG 2019. TRIDESETDVOGODIŠNJA EVA MERSI zamalo se nije udavila žvakom. Pokušavala je da masturbira kada joj je žvaka zapela u grlu, prekidajući joj dotok vazduha. Dok je polako gubila svest, uporno je zamišljala kako je njena ćerka Odri pronalazi kako mlati rukama i nogama u božićnoj pidžami dok čvrsto drži tubu lubrikanta sa ukusom jagode i dildo po imenu „kvoterbek“ (koji je vibrirao na mnogo višoj frekvenciji od one koju su reklamirali – na frekvenciji *đavljenja žvakom*). Naslov čitulje bio bi „Smrt od dilda“. Opasno nasleđe za njeno osirotelo dvanaestogodišnje dete.

Međutim, Eva nije umrla. Naposletku je iskašljala žvaku. Potresena, sakrila je „kvoterbek“ u fioku punu majica sa hip-hop koncerata, stavila svoj starinski prsten s kamejom i nečujno otišla kroz predsoblje da probudi Odri za proslavu rođendana njene najbolje drugarice u Hemptonu. Nije imala vremena da se bavi svojim bliskim susretom sa smrtnošću.

Iako je morala priznati da je đavolski dobra mama i nadarena spisateljica romana, Evin pravi dar bio je njena sposobnost da odgurne od sebe uvrnute gluposti i gura dalje kroz život. Ovoga puta učinila je to malčice predobro i promaklo joj je ono očigledno.

Kada je Eva Mersi bila mala, mama joj je kazala da kreolke vide znakove. To je bilo onda kada je jedino Evino razumevanje „kreolskog“ bilo da je to neodređeno povezano s Luizijanom i crncima s francuskim prezimenima. Tek u nižoj srednjoj shvatala je da joj je mama – šta bi bilo u redu reći? – *osobena* i da bira „znakove“ kako bi opravdala svoje bube. (*Maraja Keri izdala album po imenu Narukvica amajlija? Hajde da spiskamo kiriju na kockaste amajlije sa cirkonima u Zejsu!*) Stvar je u tome da je Eva bila uslovljena da veruje kako joj svemir šalje poruke.

Otud je trebalo da joj se javi kako posle nemilog događaja sa žvakom treba da očekuje dramu koja će joj promeniti život. Na kraju krajeva, već je imala iskustvo bliske smrti.

A onog puta – kao i ovog – probudila se zauvek promenjena u svom svetu.

**NEDELJA**

# Glava 1

## UJEDI ME

„ŽIVELA NAŠA BOGINJA SEKSA EVA MERSI!“, UZVIKNU ŽENA S licem i stasom punačkog anđelka, dižući čašu šampanjca. Eva, kojoj je grlo još bilo nadraženo od jučerašnjeg incidenta sa žvakom, nakašlja se kako ne bi prezrivo frknula na ono „bo- ginja seksa“.

Četrdeset žena sabijenih za dugim trpezarijskim stolovima glasno zaklica. Bile su cirke. Dotični književni klub, sastavljen od bučnih belkinja iz više srednje klase u ranim pedesetim, doputovao je na Menhetn čak iz Dejtona u Ohaju da sa Evom proslavi uz branč. Prigoda je bila petnaesta godišnjica njenog najprodavanijeg (pa dobro, svojevremeno najprodavanijeg) erotskog serijala *Prokleti*.

Lejsi, predsednica ogranka, namesti svoj ljubičasti veštičji šešir i okrenu se ka Evi, koja je bila za čelom stola. „Danas“, dreknu ona, „proslavljamo onaj čarobni dan kada smo upo- znale našeg bronzookog vampira Sebastijana – i njegovu pravu ljubav, opasnu neporočnu vešticu Džiju!“

Stolovima se zaori cika. Evi je laknulo što im je sumanuto kičasti restoran u sado-mazo fazonu na Tajms skveru *Me- sto pristanka* obezbedio privatnu prostoriju. Čoveče, kakav

prostor! Tavanica je bila prekrivena crvenom kadifom, a zidove je krasila mreža konopaca za vezivanje i bičeva za konje. Iznad crnih lakiranih stolova, opasno nisko, visili su gotički lusteri.

*Glavna* turistička atrakcija bio je jelovnik bola/zadovoljstva. U zavisnosti od vašeg izbora, konobarice u bondaž opremi blago bi vas išibale ili vam plesale u krilu ili šta već. Ako želite.

Eva nije želela. Ali bila je predusretljiva, a Prave domaćice iz Dejtona prevalile su ogroman put. One su bile njena svojta – mahnite obožavateljke koje joj pomažu da ne potone u dugove. Pogotovo u poslednje vreme, kako se pojava vampirizma (i prodaja njenih knjiga) ohladila.

Zato je Eva s jelovnika izabrala „Lisice i puslice“. I sada je sedela na gotičkom prestolu, ruku vezanih iza stolice, dok ju je smorena konobarica u stezniku od veštačke kože hranila puslicama.

Bilo je petnaest do tri po podne.

Trebalo je da bude zgranuta. Ali takav prizor joj nije bio nepoznat. Na kraju krajeva, Eva je pisala pornografiju kakva se kupuje na kasi u supermarketu. Dok je većina autora imala prilike da govori u knjižarama, na univerzitetima i u pomodnim privatnim domovima, Evini događaji su bili, eto, neprikladniji. Ona je knjige potpisivala u seks-šopovima, burlesknim klubovima i na tantričkim radionicama. Čak ih je prodavala na zabavi posle dodele nagrada Feministkinje u filmovima za odrasle 2008.

Tezga je išla ovako. Ona se popustljivo smeškala dok su se njeni čitaoci oduševljavali dvoma napaljenim, disfunkcionalnim, većito devetnaestogodišnjim ludacima koje je ona izmislila kada je i sama bila napaljena, disfunkcionalna devetnaestogodišnja ludakinja.

Eva nikada nije imala nameru da njeno ime postane sinonim za veštice, vampire i orgazme. Sa dva glavna predmeta studija, kreativnim pisanjem i poodmaklom melanholijom, Eva je slučajno nabasala na taj život. Bila je druga godina koledža, zimski raspust. Nije imala kuda da ide. Zato se zatvorila u svoju sobu u



studenjaku, gde je svoju tinejdžersku uznemirenost i sanjarije obožavateljke filmova i knjiga strave i užasa pretočila u nasilnu proslavu požude – koju je njena cimerka potajno poslala na konkurs časopisa *Trzaj od straha*. Dobila je prvu nagradu i književnog agenta. Tri meseca kasnije Eva se ispisala s koledža i imala šestocifreni ugovor za više knjiga.

Ironično je što je živela od pisanja o seksi seksu. Eva se nije sećala kada se poslednji put s nekim razgolitila, bio taj neko vampir ili nešto drugo. Kada se u obzir uzmu pisanje, turneje, staranje o dvanaestogodišnjem tornadu u ulozi samohrane majke i borba s hroničnom bolešću koja je katkad bila podnošljiva a katkad ju je sasvim onesposobljavala, bila je odveć iscrpljena da bi se udvarala nekom penisu u stvarnom životu.

To je bilo u redu. Kad bi je zasvrbelo, Eva bi se počejala u svojim knjigama. Poput boksera koji se suzdržava od seksa pre važnog meča, koristila je svoju nekonzumiranu pohotu da priči o Sebastijanu i Džiji podari razuzdanu oštrinu. Bila joj je to književna municija.

Ali u dobu društvenih mreža niko nije želeo da svoju omiljenu autorku erotike zamišlja odvaljenu od tableta protiv bolova, kako balavi na svom kauču svake večeri do 21.25. Tako je u javnosti Eva izgledala u skladu sa ulogom. Imala je sopstveno viđenje onoga što je seksi, šik u fazonu muškarache. Danas je na sebi imala sivu majicu s kratkim rukavima / mini-haljiniu, adidaske, starinske zlatne alke i razmazani crni ajlajner. Sa seksi naočarima kakve furaju sekretarice i kovrdžama do ključne kosti, po čemu je bila prepoznatljiva, bezmalo svakoga je mogla uveriti da je prava zavodnica.

Eva je bila majstor glume.

„... I blagoslovena bila“, nastavljala je Lejsi, „što si nam ulila veru u strast, premda su Džija i Sebastijan vezani drevnom kletvom da se probude na suprotnim stranama sveta odmah nakon orgazma. Podarila si nam zajednicu. Opsesiju. Jedva čekamo petnaestu knjigu *Prokletih!*“

Usred pljeskanja, Eva se vedro osmehnula i probala da ustane. Nažalost, zaboravila je da je liscicama vezana za stolicu, i naglo se cimnu nazad dole. Svi prestadoše da dišu kada se Eva strmoglavila na pod. Njena domino dama i konobarica priteče joj u pomoć s dve sekunde zakašnjenja, pa je odveza s prevrnute stolice.

„Opa, previše merloa“, zakikota se Eva, skočivši nazad na noge. Bila je to laž; usled zdravstvenih teškoća nije smela da pije alkohol. Dva gutljajčića i završila bi u urgentnom centru.

Eva diže čašu kisele vode moru veselo odvaljenih pedesetikusurgodišnjakinja. One su mahom, kao i Lejsi, nosile ljubičasti veštičji šešir, Džijin zaštitni znak. Šačica njih imala je upadljiv privezak u obliku slova S pričvršćen za bluze koje su kupile u *Čikosu*. Bilo je to Sebastijanovo S, koje je trebalo da podražava vampirov naškrabani potpis (29,99 dolara na sajtu [evamercymercyme.com](http://evamercymercyme.com)).

Eva je isto to S imala utisnuto na podlakticu kao žig. Žalosna odluka koju je jedne mutne noći pre više godina donela jedna mutna devojka.

„Ne mogu dovoljno da vam zahvalim“, reče ona isuviše ushićeno. „Zaista, vaša podrška omogućava svetu *Prokletih* da se i dalje okreće. Nadam se da će petnaesta knjiga biti dostojna vaših očekivanja.“

*Ako je ikada budem napisala.* Rukopis treba da preda za mesec dana, a paralisana usled nedostatka nadahnuća, jedva da je sklepala pet poglavlja.

Brže-bolje, ona promeni temu. „I, čita li ko *Varajeti*?“

One čitaju *Redbuk* i *Marta Stuart living*,<sup>1</sup> tako da ne.

„Juče se pojavila uzbudljiva vest.“ Eva spusti čašu i sklupi ispod brade svoje prste s crnim manikirom. „Ispunila nam se želja. Kupljena su filmska prava za *Proklete!*“

---

<sup>1</sup> Ženski časopisi. (Prim. prev.)

Nastade cika i vriska. Neko baci veštičji šešir u vazduh. Neka cvrcnuta plavuša potegla je ajfon i snimala Evin govor kako bi kasnije mogla da ga postavi na *Fejsbuk* stranicu obožavalaca *Prokletih*. Zajedno s još nekoliko fanovskih naloga na *Tviteru* i *Tamblru*, *Fejsbuk* je za Evu bio izrazito važna platforma za promovisanje knjiga, gde su njeni čitaoci delili svoja umetnička dela nadahnuta njenim knjigama, tračarili, pisali skarednu fanovsku književnost po ugledu na njena dela i raspravljali o podeli uloga za film o kome su godinama maštali.

„Našla sam producentkinju“ – *crnu producentkinju, hvala ti, Isuse* – „koja stvarno kapira naš svet. Njen najnoviji uzbudljivi kratki film o agentkinji za nekretnine koja zavodi vukodlaka učestvovao je na festivalu *Sandens!* Sada razgovaramo s režiserkama.“

„Sebastijan na filmu! Zamislite!“, oduševljavala se neka lažna ridokosa. „Samo nam treba neki crni glumac bronzanih očiju. Neko ko dobro ujeda.“

„Evo, kako da pitam muža da me ujede?“, zacvile neka dvojica Meril Strip. Razgovor o seksu nije mogao da izostane.

„Seksualno uzbuđivanje ujedanjem postoji, znate. To se zove odakselagnija“, saopšti Eva. „Samo mu recite da to želite. Šapnite mu na uvo.“

„*Odakselagniši me*“, zaplete Meril jezikom.

„Lako se pamti“, reče Eva i namignu.

„Ne mogu dočekati da vidim Džiju na velikom ekranu“, reče neka crnka promuklog glasa. „Ona je tako neustrašiva ratnica. Trebalo bi da Sebastijan bude onaj strašni, ali ona je pobila vojske lovaca na vampire kako bi ga zaštitila.“

„Zar ne? Snaga tinejdžerske ljubavi mogla bi da pokreće države.“ Sa sjajem u očima, Eva krenu u kratki monolog koji je usavršila pre više godina. Taj deo je još bio zabavan. „Uče nas da su muškarci puki životinjski nagon i id. Ali devojke prve stižu do toga.“

„A onda društvo to ugasi“, reče ona crnka.

„Tako je.“ Eva je znala da je bol blizu. Pred epizodu, spala bi joj maska i iskočila bi crnkinja.

„Pogledajte istoriju“, nastavi Eva, trljajući se po slepoočnici. „Roksen Šante je sa četrnaest godina nadmašila odrasle muškarce u repovanju. Serena je sa sedamnaest osvojila Otvoreno prvenstvo SAD. Meri Šeli je sa osamnaest napisala *Frankenštajna*. Žozefina Bejker je sa devetnaest osvojila Pariz. Srednjoškolski dnevnik Zelde Ficdžerald bio je toliko vatren da je njen budući muž ukrao *čitave pasuse* kako bi napisao *Velikog Getsbija*. Filis Vitli, pesnikinja iz osamnaestog veka, svoje prvo delo napisala je sa četrnaest godina, dok je bila u ropstvu. Jovanka Orleanka. Greta Tunberg. Tinejdžerke preuređuju jebeni svet.“

U grupi je vladala naelektrisana tišina. Ali Eva je tonula. Damaranje u slepoočnicama pooštravalo joj se sa svakom milisekundom. U takvo stanje doveo ju je šećer, a kljukali su je onim silnim puslicama. Znala je da ne treba da ih jede – ali bila je vezana lisicama.

Odsutno, Eva povuče i pusti gumicu koju je uvek nosila oko desnog ručnog zgloba. Tako je odvrćala pažnju s bola. Stari štos.

„Sećate se kada Kejt Vinslet umakne s *Titanika*?“, upitala je crnka. „A onda skoči nazad na brod kako bi bila s Leom? To je tinejdžerska strast.“

„Ja bih danas to uradila da se dočepam Lea“, priznade Lejsi, „a imam četrdeset jednu godinu.“ Imala je pedeset pet.

„Isto kao Džija“, uzbuđeno izusti ženica s punđom učvršćenom šnalom. „U svakoj knjizi ona se probija nazad do Sebastijana – uprkos spoznaji da su, kada budu imali seks, prokleti da opet izgube jedno drugo.“

„To je metafora“, reče Eva, dok joj se mutilo pred očima. „Ma koliko opasno bilo, putovanje nikada nije gotovo za istinski srodne duše. Ko *ne* želi vezu koja gori večno, uprkos daljini, vremenu i kletvama?“

Ona ne želi. Na pomisao o opasnoj ljubavi pripada joj muka. „Imam jedno priznanje“, prošapta jedna pijana plavuša na četvrtoj čaši rozea. „Sin mi igra košarku za Univerzitet države Ohajo, a ja se opasno napalim za vreme utakmica. U svim onim prelepim crnim igračima ja vidim Sebastijana.“

Zanemela, Eva je cevčila kiselu vodu.

*Ovo će biti moja zaostavština, razmišljala je. Imam prijatelje što organizuju protestne skupove i za Njujorker pišu eseje o rasi u Americi koji dobijaju Pulicerove nagrade. Rođena ćerka mi je toliko militantna da je preklinjala nekog pandura da je uhapsi na maršu njene niže srednje škole na centar Menhetna. Ali moj doprinos ovim burnim vremenima biće podsticanje belkinja određene starosti na seksualne stereotipe o crnim studentima sportistima koji bi zapravo samo voleli da na miru dospeju u NBA.*

Tada je Evu za glavu ščepalo gromoglasno čekićanje. Ona se čvrsto uhvati za rub sedišta drhtavim prstima, spremajući se za svaki udarac. Sve se zamaglilo. Crte su se topile s lica kao Dalijevi časovnici; od raznoraznih parfema u prostoriji prevrtao joj se želudac, a onda joj je čekić treskao po licu sve jače i brže, sa ciljem da je osakati, a sve je čula užasno glasno – klimu, zveckanje pribora za jelo i, milostivi Hriste, da li je neko skinuo papirić s bombone u Konektikatu?

Uvek su se pogoršavale izuzetno brzo, te nemilosrdno neobuzdane glavobolje koje su je mučile od detinjstva i zbunjivale najuglednije specijaliste na Istočnoj obali.

Evi počese da se spuštaju kapci. U dobro uvežbanoj obmani, ona podiže obrve kako bi izgledala budna i uputi zaslepljujući osmeh publici. Dok je gledala te raskalašne ribe, obuze je ona blaga zavist koja ju je uvek obuzimala u grupi. One su normalne. Mogu da rade sve i svašta.

Sve ono uobičajeno. Mogu da skaču na glavu u bazen. Da vode razgovor duže od dvadeset minuta. Da pale mirišljave sveće. Da budu pripite. Da prežive vožnju metroom dok saksofonista devet stajališta trubi „*Ain't Nobody*“. Da uživaju u

seksu u ambicioznim pozama. Da se smeju odveć srdačno. Da plaču odveć žestoko. Da dišu preduboko. Da prebrzo hodaju.

Da žive, tačka. Opkladila bi se kako te žene mogu da rade većinu navedenog a da ih ne spopadne bol što cepa nalik kazni kakvog gnevnog boga. Kako li je to, imati taj luksuz da te ne boli?

*Ja sam vanzemaljac*, pomisli Eva. Oduvek se osećala kao da oponaša ljudsko biće, i prihvatila je to. Ali nikada nije prestala da mašta o tome da ne bude bolesna.

„Ovaaaaaj... izvinite, odmah se vraćam“, prevali Eva preko jezika. „S-samo treba da se javim ćerci.“

Mirno držeći torbicu, ona prolete kroz crvena kadifena vrata privatne prostorije. Krivudajući između stolova s gostima iz predgrađa koji su se preterano oduševljavali mjuziklom *Hamilton*, ona spazi toalet iza prostora za hostese. Utrčala je u njega, hrupila u kabinu za hendikepirane sa umivaonikom, i ispo vraćala se u ve-ce šolju.

Nekoliko trenutaka posle toga Eva je stajala tamo i duboko disala preko bola, onako kako ju je naučio njen tim neurologa, akupunkturista i istočnjačkih iscelitelja. Onda se ponovo izbljuvala.

Ljuljajući se, uhvatila se za ivicu umivaonika da povrati ravnotežu. Ajlajner joj je sada bio sav razmrljan. Zato ga je i nosila razmazanog. Nikada nije znala kada će epizoda nastupiti – te ako joj je estetika šminkanja bila Rijana u tri ujutru, mogla je da se pravi kako je namerno tako htela.

Eva izvuče iz torbe kutiju injekcija protiv bolova za jednokratnu upotrebu. Cimnuvši haljinu gore, otkrila je butinu prošaranu ožiljcima, zabila iglu i bacila je u đubre. Pride uze limenu kutijicu za bombone i izabra gumenog medvedića s medicinskom marihuanom (koju joj je prepisao najbolji njujorški specijalista za bol, hvala na pitanju). Odgrizla mu je uvo. *Ma šta*, pomisli i ubaci ga celog u usta. To će joj ublažiti

bol do večeri, kako bi mogla da preživi obrede mame i ćerke posle škole i da se onda obeznanu.

Preoprezno, Eva se nasloni na zid s pločicama. Kapci joj se sklopiše.

Bolest nije seksi. A njeno stanje je bilo nevidljivo – niti joj je nedostajao neki ud niti je imala gips na celom telu. Drugi kao da nisu mogli da dokuče koliko ona pati. Na kraju krajeva, svakog ponekad zaboli glava, na primer kada prestane da pije kafu ili ima grip. Zato je ona to krila. Svi su znali da Eva često otkazuje planove („Zaokupljena pisanjem!“). I da je sklona padanju u nesvest, kao na Denizinoj i Todovoj svadbi („Previše proseka!“). Ili da zaboravlja reči usred rečenice („Izvinite, samo sam rasejana“). Ili da nestaje na nekoliko uzastopnih sedmica („Povlačenje zarad pisanja!“ – nikako lečenje na odeljenju za bol bolnice *Maunt Sinaj*).

Bezazlene laži su bile lakše od istine.

Na primer: šta bi one orgazmične Ohajke pomislile kad bi znale kako bi ona volela da zadavi Sebastijana i Džiju? Da ih progna onamo kuda su otišle one seronje iz *Sumraka*, gde god to bilo?

Isprva je obožavala svoje knjige. Pisala je iz zabave, a ideje su varničile kao šumski požar. Zatim je pisala za svoje čitaoce. Sada je čitave tačke zapleta mažnjavala iz odeljaka za komentare na sajtovima obožavalaca *Prokletih* – toliko jedan autor može da vara.

Naprostu ne može više da valja „mučnu ljubavnu priču“. Pre više godina smatrala je da ljubav nije prava ako neko ne krvari zbog nje. Ona, Sebastijan i Džija nekada su listom bili tinejdžeri, delili isti uvrnuti mozak. Sebastijan i Džija nisu odrasli. Ali Eva jeste.

*Prokletima* je priželjkivala smrt, ali serijal je obezbeđivao postojan, siguran život za Odri. Eva se borila sa zmajevima kako bi svoju ćerkicu poštedela detinjstva kakvo je ona imala. I pobedila je. Samo bi volela da može opet pronaći svoju iskru. Onaj film bi joj mogao pomoći da je spase.

Ne samo to već, duboko u sebi, Eva se nadala da će joj to omogućiti nov početak. Sa svojim delom novca od ugovora, konačno će moći priuštiti da predahne od pisanja *Prokletih* i da radi na knjizi o kojoj sanja, onoj što joj oduvek bruji ispod kože. Ona je mnogo više od njene budalaste, nepristojne ljubavne priče (barem se nada da jeste). Vreme je da to dokaže sebi.

Osećajući se malo bolje, Eva je isprala usta tečnošću iz bočice. Maltene nesvesno, prinela je nosu levi srednji prst, na kome je većito nosila svoj starinski prsten s kamejom (bez njega se osećala gola), i udahnula. Bila je to stara navika – uvek ju je smirivao jedva primetan miris nekog davnog ženskog parfema.

Najzad, u trenutku tišine, odlučila je da proveri telefon.

#### **Danas, 12.45**

##### **Kraljica Sisi**

GOSPOJA. Gde si? Kao tvoja urednica, NADAM se da pišeš. Kao tvoja najbolja drugarica, ZAHTEVAM da napraviš pauzu. VRLO VAŽNA VEST. Piši mi.

#### **Danas, 13.11**

##### **Sidni producentkinja**

Pokušavam da te dobijem 3 sata! Mislim da sam nam našla režiserku. Javi mi se.

#### **Danas, 14.40**

##### **Moja beba**

jesi mi našla pera za moj umetnički projekat #feministikon trebaju mi za bakin portret konkretno za njenu kosu bila je baš paperjasta hvala mama uživaj u svom jezivom seks ručku xo

#### **Danas, 15.04**

##### **Džeki, uvrnuta siterka hipohondarka koju koristim samo u vanrednim okolnostima**

Odri se vratila iz picerije s ručka s debatnim timom. Ali sa sobom je dovela 20 dece. Na svom profilu na ChildCare.com pribeležila



sam da ne radim s velikim grupama. (Agorafobija, germofobija, klaustrofobija.)

„*Pobogu, Odri*“, zastenja ona.

Dok joj se u glavi vrtelo od koktela gumenog medvedića i injekcije, pozvala je *Uber*, izvinila se *Ohajo plejersima*<sup>2</sup> i u roku od šest minuta bila na putu za Bruklin.

---

<sup>2</sup> *Ohio Players* – američki fank bend, najpopularniji sedamdesetih godina dvadesetog veka. (Prim. prev.)

## Glava 2

# SAMOHRANA MAMA SUPERHEROINA

„DŽEKI! GDE JE ODRI?“

Zadihana, Eva je stajala na vratima svog stana. Letimice obuhvati pogledom taj svetao, eklektičan prostor. Njeni indonezijski (preko salona nameštaja *Houmguds*) jastučići i tepisi bili su na svom mestu. Nijedna knjiga nije stajala nakrivo u biblioteci od zida do zida iza ljubičastog ormara koji je kupila kada je Prins umro. Njen dom u Park sloupu nadahnut *Pinterestom* bio je isti kao što ga je ostavila.

Park sloup je bio hipijevski kraj u Bruklinu, temeljno džentrifikovan i naseljen bogatim liberalnim porodicama. Većina tih roditelja dobila je decu krajem svojih tridesetih, nakon što je osvojila karijere u novim medijima, reklamiranju, izdavaštvu, ili u jednom čuvenom slučaju, u pisanju pesama za *Zaleđeno kraljevstvo*. Mahom belački, kraj je *odavao utisak* raznolikosti usled malobrojnih istopolnih roditelja i dece iz mešovutih brakova (u prevashodno azijsko-jevrejskim, crnačko-jevrejskim ili azijsko-crnačkim spojevima).

Eva i Odri su štrčale jer (a) Eva je bila deceniju mlađa od ostalih mama; (b) bila je samohrana; i (c) Odri je imala crnu majku i crnog oca, nasuprot tome da joj tata bude Jevrejin ili Vijetnamac. Ili žena.

„O, ej.“ Siterka Džeki je kulirala na kauču s nogama na boemskom otomanu.

„Džeki, *radila* sam! Dotrčala sam ovamo sa Tajms skvera!“

„Peške?“ Džeki, studentkinja teologije na Univerzitetu Kolumbija, bila je vrlo doslovna.

Eva se zapilji u nju.

„Odri je u svojoj sobi s decom. Na *Snepčetu*.“

Eva čvrsto zažmuri i stisnu pesnice. „*Odri Zora Toni Mersi-Mur!*“

Ona začu kako žamor navire iz Odrine sobe, u dnu kratkog predsoblja. Zatim kako je nešto tresnulo. Kikotanje. Najzad je Odri odškrinula vrata i provukla se napolje, skrušeno se cereći.

Sa dvanaest godina, Odri je bila Evine visine, na nju je imala jamice na obrazima, kovrdže i ten jake boje lešnika. Ali furala se po ugledu na Vilou Smit i Jaru Šahidi, otud dve svemirske punđe na njenom temenu, kratka bojena bluza, teksas šorts s resama i fila patike. Sa kilometarskim trepavicama i trapavog tela, ličila je na Bambija na svojoj prvoj *Koačeli*<sup>3</sup>.

Odri dojuri do majke i srdačno je zagrlila.

„Mamice! Jesu li to moje farmerke? Mnogo si slaaaatka.“  
To izgovara *slaaaka*, bez *t*.

Eva se izvuče iz Odrinog stiska. „Jesam li rekla da kući možeš dovesti čitav debatni tim?“

„Ali... samo smo...“

„Misliš da ne znam šta radiš?“ Eva spusti glas. „Jesi li im naplatila?“

Odri zafrflja.

„Jesi. Li. Im. Naplatila?“

„TO JE RAZMENA DOBARA, MAMA! Ja pružam usluge savetovanja a oni mi plaćaju! Svi u pripremnoj školi *Češir* zavisni su od mojih terapija na *Snepčetu*. Ono kada sam izlečila Dilajli strah od instruktora letenja? Ja sam legenda.“

<sup>3</sup> *Coachella* – festival muzike i umetnosti koji se održava u Kaliforniji. (Prim. prev.)

„Ti si dete. Kad si bunovna, 'doručak' i dalje izgovaraš kao *doručić*.“

Odri zastenja. „Vidi, kada budem slavna terapeutkinja koja zarađuje nekoliko miliončića godišnje, kikotaćemo se na ovo dok budemo pile čaj od bisernog mleka<sup>4</sup>.“

„Rekla sam ti da prestaneš s tom terapijom“, procedi Eva kroz zube. „Ne šaljem te u onu otmenu privatnu školu da na foru otimaš beloj deci novac za ručak.“

„Odšteta“, reče Džeki s kauča.

Eva se trgne, zaboravljajući da je bebisiterka još tu. Sluteći da će biti otpuštena, Džeki brže-bolje istrča na vrata dok ju je Odri ubijala netremičnim pogledom.

Ona naglo okrenu glavu prema majci i reče: „Velika sam za bebisiterku! A Džeki je *sva najgora*, sa svojim očima punim osude i gumenim klompama preko čarapa.“

„Odri“, poče Eva, trljajući se po slepoočnici. „Šta stalno govorim?“

„Odupri se, istraj, zahtevaj“, izrecitova ova.

„Šta još?“

„Nikad nisam bila sanjivija nego što sam u ovom trenutku.“

„ŠTA JOŠ?“

Odri uzdahnu, poražena. „Ja verujem tebi, ti veruješ meni.“

„Tako je. Kada kršiš moja pravila, ne mogu da ti verujem. Ne smeš da izlaziš iz kuće. Dve sedmice bez ikakvih sprava.“

Odri vrisnu. Buka je trideset sekundi odzvanjala Evi u glavi.

„BEZ TELEFONA? Šta ću da radim?“

„Ko zna? Čitaj *Grozomoru*<sup>5</sup> i piši pesme Ašeru, kao što sam ja radila u tvojim godinama.“

<sup>4</sup> Poznat i kao čaj od mehurića, mešavina čajne baze i mleka, sadrži kuglice od tapioke i smeđeg šećera. Piće je nastalo u kineskom Tajvanu. (Prim. prev.)

<sup>5</sup> *Goosebumps* – serija dečjih romana strave i užasa iz pera američkog autora R. L. Stajna, kod nas u izdanju *Lagune*. (Prim. prev.)

Eva odjuri kroz predsoblje i uđe u Odrinu sobu. Na krevetima na sprat i podu bilo je zbijeno dvadeset devojčica, mutna slika kože preplanule na prolećnom raspustu i kratkih majičica.

„Zdravo, devojke! Znaete da ste ovde uvek dobrodošle ako me Odri pita za dozvolu. Ali ona me nije pitala, tako da je... vreme da idete.“ Eva se smešila od uva do uva, pazeći da ne poremeti svoj status „kul keve“, što nije trebalo da bude važno, ali je bilo.

„Uskoro ćemo prirediti zabavu u pidžamama“, obeća Eva. „Biće gotiva!“

„Reci mi da nisi upravo kazala 'gotiva'“, zacvile Odri iz dnevne sobe.

Jedna po jedna, devojčice u koloni izadoše iz sobe. Odri je stajala pogrbljena kraj ulaznih vrata, kao klonula žalosna vrba tuge. Izvukla je svežanj love iz zadnjeg džepa, i kako su devojčice odlazile, svakoj je vraćala po dvadeset dolara. Nekoliko devojčica ju je zagrlilo. To je ličilo na pogrebnu povorku.

„Stani!“ Eva primeti nekog plavušana koji je pokušavao da se iskrade s gomilom. On se uspravi do pune visine – od Eve je bio viši za čitave tri glave.

„Ko si ti?“

„O bože, mama. To je polubrat Koko-Džin.“

„Ti si polubrat Koko-Džin? Zašto si toliko visok?“

„Imam šesnaest godina.“

„Ideš u srednju školu!“ Eva prostreli pogledom Odri, koja odsprinta kroz predsoblje i baci se na svoj donji krevet.

„Da, ali opušteno. Stipendista sam u školi *Dolton*.“

„Oh, preplavljena sam olakšanjem. Zašto blejiš s dvanaestogodišnjakinjama?“

„Odri je, u fazonu, istinski darovita specijalistkinja za duševno zdravlje. Pomaže mi da se nosim sa anksioznošću koja me obuzima usled alergije na gluten.“

„Kratko pitanje. Da li ti je moja ćerka ustanovila tu alergiju na gluten?“

„Ospe se svaki put kada jede fokaču ili krostine!“, prodra se Odri iz svoje sobe. „Šta bi *ti* rekla da je?“

„Slušaj, izgledaš kao dobar“ – *lakoveran* – „dečko, ali ne dolazi u obzir da budeš ovde u mojoj kući bez mog znanja.“

„Ne mogu da verujem da sam zbog ovoga propustio čas hip-hop violine“, progunda on, žurno izlazeći.

Eva se načas nasloni na vrata, pokušavajući da odluči koliko da odlepi. U takvim trenucima priželjkivala je da ima mamu koju može pozvati za savet.

Imala je bivšeg muža, ali ni njega nije mogla da zove za savet. Troj Mur, animator u *Piksaru*, imao je dva podešavanja: veselo i baš veselo. Zamršena osećanja su mu remetila pogled na svet. Zato se Eva i zaljubila u njega. Bio je zrak svetlosti, onda kada je sve u Evinom životu bilo mrak.

Doslovno se sapslela o njega u predvorju bolnice *Maunt Sinaj*. Troj je bio volonter, crtao je portrete za pacijente. Shvatila je da joj se dopada kada je pohitala da sakrije modrice od infuzije na rukama (posledicu svog jednonedeljnog boravka na spratu). Posle šest sedmica sudara ljupkih kao u romantičnim komedijama, venčali su se u gradskoj skupštini. Sedam meseci kasnije rodila se Odri. Ali oni su se do tada raspali. Devojka u koju se Troj zatreskao, ona što je na sudarima umela da održava veselu spontanost i da kod njega provodi noći pune pohote, kod kuće je bila drugačija. Ošamućena od bola i pilula. I ubrzo je njena bolest upropastila Troju život – ubijajući strpljenje i gušeći ljubav.

Troj je pripadao Crkvi isključivo lepih misli. Uprkos tome što je gledao Evu kako pati – onih noći kada je u snu uporno udarala čelom o uzglavlje, ili onda kada je pala u nesvest na reklamu za *Paklene ulice 2* u video-klubu *Blokbaster* – on je smatrao da je pravi problem njen pogled na život. Zar ne može to da odagna meditacijom? Da pošalje pozitivnu energiju u svemir? (Evu je to oduvek zbunjivalo. *Gde* je taj svemir? Zar on ne može da joj kaže s kojim se ulicama seče? Hoće li neko

dočekati tu pozitivnu energiju kada bude sletela, i hoće li dotični dočekivalac biti Glinda u tumačenju Line Horn iz mjuzikla *Čarobnjak* kao što ona to zamišlja?)

Jednom, nakon što se do kasno uveče zadržao u *Piksaru*, Troj je legao u krevet pored svoje supruge u fetusnom položaju. Ona je sebi upravo bila dala injekciju toradola u butinu, i malo krvi je bilo procurilo kroz flaster na njihovu svetlosivu posteljinu. Svaki pokret je predstavljao ogroman bol, te je Eva samo ležala u tome. Kroz jedva dignute kapke videla je gađenje, a odmah ispod njega mučeništvo.

Odvratna je. Slatke devojke ne bi trebalo da budu odvratne. Troj se neupadljivo išunjao iz postelje i spavao na trosedu – i nikada se više nije vratio u njihov krevet. Na jednom njihovom terminu terapije za parove priznao je istinu.

„Trebala mi je žena“, plakao je. „Ne pacijent.“

Troj je bio previše učtiv da bi se razveo. Zato ga je Eva oslobodila. Odri je imala devetnaest meseci; ona dvadeset dve godine.

Troj je posle toga bio blaženo srećan sa svojom drugom suprugom, joginkom Atinom Marigold. Služili su se rečima kao što su „paleo“ i „zanatski“ i živeli u Santa Moniki, gde je Odri provodila leta. Sledeće nedelje trebalo je da leti za „Tataforniju“ (ime koje je Odri nadenula svojim putovanjima na Zapadnu obalu), gde je Troj briljirao kao bezbrižni letnji čale.

Ali ono nezgodno? *Dečko na pragu zrelosti* koji se ušunjao u sobu njegove ćerkice? Nije njegova oblast.

Eva se otetura do kauča. Nikada nije mogla da čestito misli s farmerkama na sebi, te se izmigoljila iz njih. Sedeći tamo u gaćicama Čudesne Žene, na telefonu je guglala SAVETI ZA DISCIPLINOVANJE PUBERTETLIJKI. Članak na vrhu je preporučivao „ugovor o ponašanju“. Ona nema ni pravničke veštine ni snage da sastavlja ugovor! Huknuvši, bacila je telefon sa strane i kliknula na *Epl TV*. Kada bi život postao previše težak, gledala je seriju *Nesigurna*.

„Mama?“

Ona podiže glavu, a pred njom je bila Odri, uokvirena lučnim prolazom starim sto dvadeset godina. Lice joj je bilo podbulo i prošarano suzama. Garderobi je dodala crni šal i prevelike rej-ban naočare.

Eva se trudila da izgleda strogo. Što nije lako bez pantalona.

„Odri, šta to imaš na sebi?“

„Ovo mi je odeća za otmenu tugu.“

„Ubola si“, priznade Eva.

Odri se nakašlja. „Terapija mi je poziv. Ali trebalo je da zatvorim ambulantu kada si mi rekla. Izvini za to i za to što sam pozvala brata Koko-Džin. Premda je heterotipično od tebe da pretpostaviš kako radimo nešto... čudno samo zato što je on dečak.“

*Heterotipično.* Privatne škole u Bruklinu proizvode izrazito napredne učenike. Oni se bune protiv zabrana abortusa i marširaju radi kontrole oružja. Prošlog meseca Odrin sedmi razred nosio je kofe s vodom tri i po kilometra preko parka Prospekt u znak empatije s mukama žena iz podsaharske Afrike.

Dobra strana? Vrhunsko liberalno obrazovanje. Loša strana? Deca koja se muče da dele decimale ili navedu glavni grad neke države.

„Srce, možeš li me ostaviti malo?“ Eva uzdahnu, zatvarajući oči. „Samo treba da razmislim.“

Odri je znala da „razmisliti“ znači „odmoriti glavu“, pa se dureći vratila u svoju sobu. Dok ju je gledala jednim otvorenim okom, Evu načas spopade čežnja. Odri je bila najmaštovitije, najdražesnije dete. Sada je prevrtanje očima u obliku ljudskog bića. Bliži joj se trinaesti rođendan, a ko zna kakve će strahote on doneti? Ona će kradom izlaziti iz kuće, ili će naučiti da laže, ili će otkriti travu. Mada ne Evinu, koja je dobro skrivena u njenoj fioci za dildo.

Upravo tada zabruja joj telefon. Bila je to Sisi Sinkler, Evina najbolja drugarica i najslavnija književna urednica u izdavačkoj kući *Parker i Rou*.



Eva se javi izmučenim: „Moolim?“

„Živa si!“

„Sudeći po mom pametnom *Fitbitovom* satu, mrtva sam već sedmicama.“

„Kod kuće si. Čujem Isu Rej<sup>6</sup> preko telefona. Ispred sam – ući ću sama.“

Nekoliko sekundi kasnije Sisi prošiša kroz vrata. Bila je upečatljiva u svakom pogledu – visoka sto osamdeset tri, glatke kože boje kokosa, blajhutih uvojaka. Kao proizvod koledža Spelman<sup>7</sup>, letâ na Martinim Vinogradima<sup>8</sup> i kotiljonâ<sup>9</sup> u belim rukavicama s debitantkinjama iz Talentovane desetine<sup>10</sup>, nosila je isključivo odeću firme *Halston* i večito izgledala kao da je sišla s naslovnice *Voga* 1978. Ili makar kao neko ko poznaje Pat Klivlend<sup>11</sup>.

Zapravo ju je i poznavala. Sisi je poznavala svakoga. Sa četrdeset pet godina, odavno je bila jedna od najozloglašnijih urednica u industriji, ali nezvanično zvanje joj je bilo kraljica društva crnaca upućenih u književnost. Sakupljala je autore, negovala ih, i šaptala im savete za zaplete dok su pijuckali koktele – a njene žurke samo za članove iz sveta knjige/umetnosti/

---

<sup>6</sup> *Issa Rae* – američka glumica, jedna od tvoraca serije *Nesigurna*, u kojoj i igra glavnu ulogu. (Prim. prev.)

<sup>7</sup> Privatni crnački ženski koledž slobodnih veština u Atlanti. (Prim. prev.)

<sup>8</sup> *Martha's Vineyard* – ostrvo u Masačusetsu poznato kao popularno letnje odmaralište. (Prim. prev.)

<sup>9</sup> Franc.: *cotillion* – francuski društveni ples, popularan u Evropi i Americi osamnaestog veka. (Prim. prev.)

<sup>10</sup> Pojam koji je uveo američki sociolog, istoričar, aktivista za građanska prava i pisac V. E. B. Du Bois, a odnosi se na crnce koji su imali sreće da naslede novac ili imanje, ili da dođu do univerzitetske diplome u razdoblju od rekonstrukcije do zakona koji su sproveli rasnu segregaciju početkom dvadesetog veka. (Prim. prev.)

<sup>11</sup> *Patricia Cleveland* (1950) – američka manekenka; prvobitno ostvarila uspeh šezdesetih i sedamdesetih godina dvadesetog veka kao jedna od prvih afroameričkih manekenki u modnoj industriji koja se proslavila i kao manekenka i kao foto-model. (Prim. prev.)

filma bile su legendarne. Eva je sve to brzo otkrila nakon što je pobjedila na onom takmičenju za kratku priču i nakon što joj je Sisi postala urednica.

Na njihovom ručku za upoznavanje u kampusu Prinstona, Sisi je bacila jedan pogled na tinejdžerkinine „progonjene krupne oči i haotične kovrdže pesnikinje iz kafea“ (opis koji je neretko ponavljala), a duša joj je vrisnula: *Projekat!*

Dok se opasuljila, Eva je imala stariju sestru koja je tetoši. Sisi joj je pomogla da se preseli u Bruklin, da se reši loših navika i da savlada veštinu održavanja kovrdža – i uvela je u društveni krug uzbudljivih mladih pisaca.

Sisi je opasno volela da naređuje, ali zaslužila je to pravo. Bez nje ne bi bilo ni Eve.

Pevušeci, glamazonka<sup>12</sup> se izgubi u kuhinji, odakle izroni posle nekoliko sekundi sa čašom pino grida i kesom za ledene obloge koju je Eva držala u zamrzivaču. Sevši pored nje, Sisi iz zamaha stavi ledenu kesu Evi na teme, kao da je u pitanju kruna.

Sisi je bila jedna od malobrojnih koji su se zaista razumeli u Evino stanje, i pomagala joj je kako god može.

„Došla sam“, uzvišeno je saopštila, „da raspravljam o panelu 'Status crnog pisca'.“

„O onom događaju u Bruklinskom muzeju koji moderiraš sutra uveče? Na panelu učestvuje i Belinda, je l' tako?“ Poznata pesnikinja Belinda Lav bila je njihova bliska prijateljica.

„Teta Sisi!“ Ponovo se pojavila Odri, presvučena u treći kostim: neonski široki kombinezon jednorog.

„Medvedička Odri! Htela sam da ti pošaljem poruku da te pitam za savet u vezi sa upravljanjem stresom. Renoviranje kuhinje mi uzima ogroman danak.“

Odri bupnu Sisi u krilo. „Probaj čokoladnu meditaciju. Ubaciš u usta *Heršijev* 'poljubac' i sediš ćutke, puštajući ga da se topi. Nema žvakanja. Reč je o svesnoj pažnji.“

„Ne sumnjam, lutka, ali postoji li opcija bez šećera?“

---

<sup>12</sup> Glamurozna amazonka. (Prim. prev.)

„Sisi, usredsredi se“, zakuka Eva, gnječeći kesu za ledene obloge na slepoočnici. „Panel?“

„A. Jedna autorka je ispala. Dobila je salmonelu od pokretne kuhinje u Britanskoj Kolumbiji.“

Odri se namršti. „Kolumbija ima britanski deo?“

*Bruklineske škole opet promašuju*, pomisli Eva. *Nema pojma o geografiji, ali ovladala je svesnom pažnjom.*

„Britanska Kolumbija je u Kanadi, mala“, reče Eva.

„Zanimljivo. Mogla sam to da potražim da imam telefon.“  
Mrzovoljno, Odri ustade i ponovo nestade u svojoj sobi.

„Da skratim priču“, nastavi Sisi, „predložila sam te kao zameni. Učestvovaćeš na panelu!“ Zaigra ramenima, zadovoljna svojim čarobnjaštvom. „Pozvane su sve bitne medijske kuće. Biće prenos uživo. *Baš* ono što ti treba da unaprediš karijeru.“

Eva preblede kao krpa. „Ja? Ne. Ne mogu... Nisam kompetentna da popujem o rasi u Americi. *Znaš* koliko će rasprava biti žestoka. Svaki crnački književni događaj od izbora pretvorio se u obračun zbog političke osvešćenosti.“

„Detetu si dala ime po čuvenoj borkinji za građanska prava.<sup>13</sup> Ti nisi politički osvešćena?“

„Osvešćena sam *rekreativno*. Belinda i ostali panelisti osvešćeni su *profesionalno*. Imaju nagrade Nacionalne asocijacije za unapređenje obojenih ljudi i gostuju u svim emisijama na televiziji! Ko je panelistkinja koja se otrovala hranom?“

Sisi zastade. „Zejdi Smit.“<sup>14</sup>

Poraženo iskrivivši lice, Eva pomeri ledenu kesu na oči. „Sisi, ovo je panel-diskusija u Bruklinskom muzeju pod pokroviteljstvom *Njujork tajmsa*. Ja nisam ozbiljna autorka. Ja sam ono što se kupuje na aerodromu u minut do dvanaest.“

<sup>13</sup> *Audre Lorde* (1934–1992) – američka spisateljica, feministkinja, bibliotekarka i aktivistkinja za građanska prava, koja je sebe opisivala kao „crnkinju, lezbijku, majku, ratnicu, pesnikinju“. (Prim. prev.)

<sup>14</sup> *Zadie Adeline Smith* (1975) – engleska spisateljica, poznata po romanima, esejima i pripovetkama. (Prim. prev.)

Sisi nabra čelo. „Budimo krajnje realne. Čitavu večnost pokušavaš da dobiješ ugovor za film. Konačno si našla producenta, a sada kvalitetni režiseri neće da zagrizu, jer su *Prokleti* previše u okviru žanra. Pokaži Holivudu svoju snagu! Ovo će biti zlata vredna reklama. Pa dobro, ovo i nagrada za književnu izvrsnost u crnačkom spisateljstvu za 2019. koju ćeš dobiti u nedelju.“

„Misliš da ću je dobiti?“

„U četrnaestoj knjizi *Prokletih* ima prizor trojke s vampirom, vešticom i sirenom“, primeti Sisi. „Daće ti nagradu samo zbog smelosti.“

Eva zastenja u jastuče. „Nisam u stanju za to.“

„Plašiš se da deliš pozornicu s Belindom? Čerkom *frizerke*?“

Eva je prostreli pogledom. „Bijonse je ćerka frizerke.“

„Dobro. Idi objasni Odri zašto se bojiš da probaš nešto novo.“

Ona baci ruke uvis. Naravno da ju je Sisi sredila time sa Odri. Svaki put kada mrdne, Eva razmatra kako će to izgledati njenoj ćerci.

Evin pristup vaspitanju nisu odobravali blogovi o majčinstvu. One bi često jele picu za večeru i zaspale dok gledaju *Naslednike*<sup>15</sup>, a kako je produženi boravak u školi bio luksuz, Odri je prisustvovala prevelikom broju događaja za odrasle. Osim toga, kad ju je gadno bolela glava, Eva je dozvoljavala Odri da posle domaćeg zadatka provodi neograničeno vreme na *Tiktoku* kako bi ona mogla malo da odspava.

Ali Eva je praštala sebi za to. Kada je reč o majčinstvu, najvažnije joj je bilo da dâ upečatljiv primer. Kada bude proveravala svoje uspomene, Eva je želela da je Odri pamti kao hrabru i rešenu ženu koja je izmislila svoj život od nule. Bez muškarca, bez pomoći, bez problema.

*Onaj mit o samohranom mami superheroini, pomisli Eva, i to je zamka.*

---

<sup>15</sup> *Succession* – američka TV serija. (Prim. prev.)